

ПЕРВОЦВІТЪ

ГРИЦЬКА РОХНІВЧЕНКА.

161071

831249-88

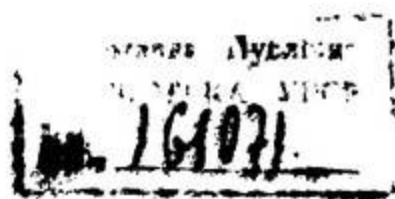
ВНООФ
ЗЫРЕНО 20 р.

ПЕРВОЦВІТЪ

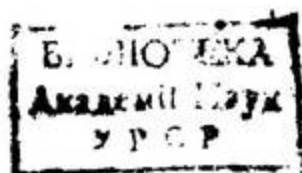
ГРИЦЬКА КОХНІВЧЕНКА.

ОДЕССА,
въ друкарні Ульриха и Шульце.
1871.

Дозволено Цензурою. Одесса, 29-го Сентября 1871 года.

ПЕРВОЦВІТЪ.
ГРИЦЬКА КОХНІВЧЕНКА.

ЗАСПІВЪ.

 Сумно міні розстоватись
Зъ своїми квітками,
Сумно міні розлучатись
Зъ своїми дітками.

Сумно міні, дуже сумно,
Кóли я згадаю,
Що бохавъ їхъ, нильновавъ ихъ —
Тéперь покидаю.

Покидаю, оставляю,
Однихъ на чужини,
Що ще може сиромáхи,
Де небудь загинуть.

Сумно, сумно, та що зъ того
Не поможешъ горю,
Мушу зъ ними я розстáтись,
Така моя доля!....

Доля моя, доле моя,
Що міні робіты?
Своихъ квітокъ, малихъ дітокъ,
Куди міні діти?

Буди діти, буди скріти,
Відъ лихóй години?
Бо бачъ їхъ ніхто не знає,
Въ далекой чужини....

Пошли, доля, моихъ дітокъ,
Пошли въ Україну,
Въ нашу рідную Вкраїну,
Въ рідную хатїну.

Тамъ ихъ мѣже привітають
Слѣвомъ щѣ ласкавимъ,
И дівчина часомъ взгляне,
Поглядомъ цікавимъ...

Прийми-жъ моя Україно,
Мѣихъ сиротїнокъ,
Приголубъ їхъ, привітай ихъ
Якъ свою дитїну.

1871. року
14. Падзерника.

КОЗАКЪ.

(Зъ А. Пушкина).

Разъ півночною добою,
Скризь туманъ въ гаю,
Козакъ їхавъ надъ рікою
Въ Україну свою.

Шапка на бігъ похілилась,
Ввесь жупанъ въ пилі,
Дві pistols та гвинтовка,
Шабля до землі.

Вірний кінъ, маха ушима,
Шагъ у шагъ тюпавъ,
Гриву довгу підтрисуя,
Все на шляхъ взиравъ.

Аж ось передь нимъ хати́на,
Виломаний ти́нь;
Отуть — стежочка въ садочекъ,
А онъ тамъ — въ заги́нь.

«Не найду въ гаю дівчи́ни.»
Думавъ вже Де́нсь;
«Всі въ коморі, або въ хати́
Спати уляглись,»

И дернувъ коза́къ уздечкой,
Нагае́мь цмокну́въ,
И помчався кі́нь, якъ куля, —
Къ хата́мъ поверну́въ.

Місяць зъ хма́ри ви́глядає
Сумно на поля;
Підъ вікномъ сидить сумує
Дівчина одна.

Коза́къ ба́чить чернобрі́ву,
Горить мовъ огнє́мъ
Кі́нь тихе́нько въ лі́во, въ лі́во —
А́ж ось підъ вікномъ,

«Нічка вже зовсімь стемніла,
Місяця нема
Вийдь, коханочка, мерщій бо
Напои коня.»

— И не сподівайсь козаче,
Зь хати не підү,
Щось бо страшно, якь згадаю,
Боюся біди. —

«Э не бійся чорнобріва,
Виходь лишь сюди.»
Чорнобрівимь — нічь опасна.
«Кінь ці пустякі!»

«Вірзь, коханка, все дурніця...
Помизгуй собі,
Гаешь врімя подурному,
Боржий виходи!»

«Сядь, ось туть, на вороненкомь,
Та зо мной рушай;
Будешь щастлива зо мною:
Зь милимь всюду рай!»

Що жъ дівчина? Вгамонілась,
Перемігла жахъ,
Соромлясь іхати згодилась,
Щастливъ ставъ козакъ!

Поскакали мовъ скажéны,
Дружку другъ любивъ:
Тиждень цілий бувъ їй віренъ,
Въ другий змінивъ.

РУСАЛКА.

 Уорни хмари небо вбрили,
Місяць де де вигляда,
Чайка по надъ Дніпромъ скінгить,
Въ гаю вітеръ завива.

Бругомъ пусто ні люди́ни,
Ні звірюки не вида́ть,
Лишь Дніпрівскі срібні хвіли
Якесь смутно все шумя́ть.

Ажъ ось щось въ Дніпрі біліе,
Щось изъ него винира́
И вдругъ зчезло, тільки мріе,
Та полющится вода́.

Хто-жь се тамъ, то винирае,
То изъ нову потопа?
То русалка молодая—
Свою мати вигляда.

И нічь кожду у сю добу,
Вона разъ въ разъ винира
Та дарма! Та зъ нову у воду,
Тільки плющитя вода!

1871.
21 Вересня.

БІБЛІОТЕКА
Академії Наук
УРСР

ПРОДАЕТЦЯ :

Въ Одессі , по всімъ книгарнямъ.

Въ Харькові, въ книгарни Байкова.


~~~~~  
**Ціна 6 копіекъ.**  
~~~~~

